

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sdo/9/2014
Identifikačné číslo spisu:	8013200657
Dátum vydania rozhodnutia:	19.03.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:8013200657.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky: V. B., bytom P. XX, W., zastúpená JUDr. Michalom Fecíľakom, advokátom so sídlom v Prešove, Jesenná 8, proti odporcovi: Okresný úrad Prešov, pozemkový a lesný odbor, Masarykova 10, Prešov, ako právnomu nástupcovi po Obvodnom pozemkovom úrade Prešov, o návrhu proti nečinnosti orgánu verejnej správy, o dovolaní navrhovateľky proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/60/2013-29 zo dňa 31. októbra 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie z a s t a v u j e .

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 3S/60/2013-29 zo dňa 31. októbra 2013, zamietol návrh navrhovateľky, ktorým sa domáhala, aby súd postupom podľa § 250t zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) uložil povinnosť žalovanému (odporcovi) v konaní ... „č.: OPPaLH 99/92 vedenom na Obvodnom pozemkovom úrade v Prešove konať a doručiť žalobkyni rozhodnutia č.: OPPaLH 99/92-1/SI zo dňa 22. januára 1999, OPPaLH 99/92-11/SI zo dňa 7. apríla 1999 a OPPaLH 99/92-13/SI zo dňa 14. apríla 1999, do 30 dní od právoplatnosti uznesenia.“ Náhradu trov konania krajský súd účastníkom nepriznal.

Proti uvedenému rozhodnutiu krajského súdu podala dovolanie navrhovateľka. Navrhovala, aby dovolací súd uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/60/2013 zo dňa 31. októbra 2013 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V dôvodoch dovolania navrhovateľka zastávala názor, že krajský súd pri rozhodovaní o žalobe voči nečinnosti orgánu verejnej správy - odporcu, nepostupoval v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, ktoré upravujú správne súdnictvo, ktoré citovala - s § 244 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 247 ods. 1 O.s.p., s § 249 ods. 2 O.s.p., s § 250i ods. 1, 3 O.s.p., s § 250t ods. 1 O.s.p.. Rozhodnutie krajského súdu považovala za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, keďže nespĺňa náležitosti v zmysle § 157 ods.3 O.s.p., majúc za to, že krajský súd zaťažil svoje konanie vadou (§ 237 písm. f/ O.s.p.), ktorá je dôvodom, pre ktorý dovolací súd musí napadnuté

rozhodnutie krajského súdu zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť vecne správne.

Uznesením Krajského súdu v Prešove č.k. 3S/60/2013-29 zo dňa 31. októbra 2013 bolo právoplatne ukončené súdne konanie o návrhu navrhovateľky proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku - Správne súdnictvo.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal dovolanie navrhovateľky a dospel k záveru, že konanie o ňom treba zastaviť.

Pre riešenie otázok, ktoré nie sú upravené v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku sa primerane použijú ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona; opravný prostriedok je v konaní podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku prípustný len vtedy, ak je to v tejto časti ustanovené (§ 246c ods. 1, prvá a druhá veta O.s.p.).

Podľa § 250t ods. 7 O.s.p. proti rozhodnutiu súdu nie je prípustný opravný prostriedok.

Dovolanie možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom podľa tretej hlavy štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku. Vychádzajúc s citovanej právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo vyplýva, že proti rozhodnutiu súdu konajúceho podľa štvrtej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy) opravný prostriedok nie je prípustný, teda vychádzajúc zo znenia právnej normy upravujúcej prípustnosť opravného prostriedku proti rozhodnutiu krajského súdu podľa § 250t O.s.p. je zrejmé, že proti rozhodnutiu krajského súdu nie je prípustný tak riadny ako aj mimoriadny opravný prostriedok a súčasne zo žiadneho ustanovenia piatej časti Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo nevyplýva prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu súdu v správnom súdnictve. Z uvedeného plynie záver, že najvyšší súd v správnom súdnictve nie je dovolacím súdom a teda ako súd dovolací nemá právomoc konať, z ktorých dôvodov neprípustnosť dovolania je prekážkou ďalšieho konania v danej veci pred najvyšším súdom.

Vzhľadom k uvedenému Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 104 ods. 1 v spojení s § 246c O.s.p. konanie vo veci zastavil, keďže nemal právomoc konať vo veci samej.

Pre úplnosť Najvyšší súd ešte poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 16. februára 2010 číslo II. ÚS 65/2010 k prípustnosti dovolania v správnom súdnictve. V jeho publikovanom znení Ústavný súd Slovenskej republiky akceptuje výklad Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého je dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu súdu podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku neprípustné, ako súladný so základným právom na súdnu ochranu.

V odôvodnení uznesenia sa zaoberal aj nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 283/07, ktorým bol na určitý čas vyjadrený opačný právny názor na prípustnosť dovolania.

Ústavný súd nálezom sp. zn. IV. ÚS 283/07 zrušil uznesenie najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania dovodiac, že tzv. zmätočné dovolacie dôvody sa vzťahujú aj na súdne rozhodnutia vydané podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku. Argumentácia IV. senátu ústavného súdu bola založená na texte záhlavia ustanovenia § 237 O.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sú naplnené zmätočné dôvody.

Týmto nálezom ústavný súd nepochybne autoritatívne dal na vedomie nielen konkrétnemu sťažovateľovi vo veci sp. zn. IV. ÚS 283/07, že jeho sťažnosť bola úspešná, ale zároveň (prostredníctvom internetu) tým oznamoval aj eventuálnym sťažovateľom, že do budúca môžu podať dovolanie zo zmätočných dôvodov proti rozhodnutiu správneho súdu v prípade, ak sa tieto budú kryť s dôvodmi ústavnoprávnymi. Zároveň tým aj najvyššiemu súdu naznačil, aby zmenil koncepciu prípustnosti dovolania v správnych veciach.

Ústavný súd v uznesení zo 16. februára 2010 číslo II. ÚS 65/2010 ale uviedol, že otázka prípustnosti dovolania v správnom súdnictve mala byť pôvodne predmetom konania o zjednotení právnych názorov. Z rozpravy pléna ústavného súdu však vyplynulo, že citovaný nález ústavného súdu bol ojedinelým v inak konštantnej judikatúre ústavného súdu akceptujúcej neprípustnosť dovolania v správnych veciach, a preto nie je nevyhnutné využiť procedúru zjednocovania právnych názorov. Napokon aj štvrtý senát akceptoval uvedený právny názor v náleze sp. zn. IV. ÚS 208/08 a v uznesení sp. zn. IV. ÚS 274/09.

Podanie dovolania v správnom súdnictve preto ani s poukazom na uznesenie IV. ÚS 283/07 neprichádza do úvahy.

V dôsledku tohto právneho názoru ústavného súdu nedošlo k zmene v rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu, a preto bolo konanie vo veci zastavené pre nedostatok podmienok konania.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol v zmysle § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, pretože konanie bolo zastavené.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.